

[Ministeren for Sundhedsvæsen.]

med Borvandsomslag paa en stadig voksende Knude. En mandshovedstor Knude paa et lille Barns Ben er under alle Forhold en kæmpemæssig Knude.

Nu begyndte Forældrene at blive ængstelige, navnlig paa Grund af denne Knudes stærke Blødning, og de tilkaldte da Lægen, som øjeblikkelig beordrede Barnet paa Sygehuset — det var Aalborg Amts Hospitals kirurgiske Afdeling —, hvis Overlæge skrev:

„Barnet blev indlagt den 13. Februar 1927, lidende af en omtrent mandshovedstor Svulst paa venstre Underben. Paa Svulsten fandtes aabne Saar, hvorfra der angivelig før Indlæggelsen har været stærk Blødning. Man skønnede straks, at Svulsten var en ondartet Kræftsvulst, og at det vilde være nødvendigt at amputere det syge Ben, hvilket foregik Dagen efter, den 14. Februar; og ved en senere foretagen mikroskopisk Undersøgelse viste det sig, at det drejede sig om en ondartet Kræftsvulst.“

Om dette Tilfælde har Retslægeraadet udtalt:

„Man kan ikke sige, at Tiltaltes Handling er Aarsag til, at Benet maatte amputeres, da Svulsten neppe heller paa et 3—4 Maaneder tidligere Tidspunkt kunde have været fjernet uden Amputation, men det Haab, der da havde været om ved en saadan Amputation at forhindre, at Svulsten skulde brede sig til Barnets hele Organisme og derved forvolde dets Død, er nu ikke længere til Stede, efter at Operationens Udførelse er forsinket 3—4 Maaneder paa Grund af Tiltaltes Indblanding.“

Og saa hedder det i selve Dommen:

„Af det foran oplyste maa det anses for tilstrækkelig bevist, at Tiltalte ved den af ham udfoldede Virksomhed har taget det syge Barn under Kur, og at Sygdommen, det har lidt af, har været farlig, saaledes at Tiltaltes Behandling har forvoldt Barnet Skade ved at bidrage til at hindre, at den rigtige Behandling er blevet udført i rette Tid eller i alt Fald saa betids, at Barnets Tilstand var blevet taaleligere.“

Det er de Trolddomskunster, Bratbjergmanden har udøvet, og hvorfor han er dømt

ved Retten, og jeg tvivler i høj Grad om, at nogen i det høje Ting netop paa Grund af denne Sag vil frigive Kvaksalverinæringen i Danmark, og jeg tvivler om, at nogen i Anledning af denne Sag vil underskrive, at Bratbjergmanden har særlige Naturgaver, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup udtalte sig, eller har nogen fortrinlig Duelighed paa sit Omraade.

Det ærede Medlem foreslaar, at vi skal give Kvaksalverinæringen fri. Ved en anden Løjlighed har det ærede Medlem henvist til Tyskland og sagt, at vi ganske som i Tyskland skulde ophæve Indskrænkningerne i Kvaksalverinæringen. Det er noget nyt, at man her i det høje Ting, naar det gælder en Frihedslovgivning, henviser til Tyskland, og jeg har derfor ladet undersøge, hvorledes Lovgivningen angaaende Kvaksalveri er i Tyskland. Ved den saakaldte Gewerbeordnung af 21. Juni 1869 blev Retten til at udøve Lægevirksomhed givet fri, idet den daværende tyske Rigsdag gik ud fra, at det tyske Folk var tilstrækkelig modent til at kunne skelne mellem den uddannede Læge og Kvaksalveren — paa Tysk hedder han jo Kurpfuscher. Men der er jo nogle Indskrænkninger i denne Frihed.

Om den ikke uddannede Læge hedder det, at han ikke maa udøve sin Virksomhed ved at drage omkring, han maa ikke, som visse Kvaksalvere gør her i Danmark, rejse fra Station til Station og give sine vidundergørende Konsultationer, og han maa overhovedet ikke anordne stærkt virkende Lægemidler. Ja, det passer jo godt paa Bratbjergmanden, for det var jo mest Grædomslag og Borvand, han anvendte. Offentlige Funktioner maa ikke overdrages ham af Stat eller Kommune, og de forskellige Organer for den sociale Forsikring maa heller ikke benytte Kvaksalvere. Dette sidste vil naturligvis blive en meget væsentlig Indskrænkning af Kvaksalvernes Virksomhed, da, som bekendt, næsten to Trediedele af Landets Befolkning er under Sygeforsikring. Der staar endvidere, at i øvrigt kan de enkelte Landsdele behandle Kvaksalverne næsten, som de ønsker, og de maa endog lade Kvaksalvere praktisere under politimæssig Kontrol.

Det er den Frihed, der hersker med Hensyn til Kvaksalverispørgsmaalet i Tyskland. Jeg tror ikke, nogen i dette høje Ting